



ONDINE

COLIN CURRIE PERCUSSION
TRULS MØRK CELLO
HELSINKI PHILHARMONIC ORCHESTRA
JOHN STORGÅRDS

RAUTAVAARA

MODIFICATA

INCANTATIONS (PERCUSSION CONCERTO)

TOWARDS THE HORIZON (CELLO CONCERTO NO. 2)



Einojuhani Rautavaara (ca. 1957)

EINOJUHANI RAUTAVAARA (*1928)

Cello Concerto No. 2 “Towards the Horizon” (2008–09)

21’16

- | | | |
|---|---------------------------|------|
| 1 | Theme – | 4’06 |
| 2 | Variations of the theme – | 8’38 |
| 3 | Finale | 8’32 |
- TRULS MØRK, cello

Modificata (1957/2003)

17’15

- | | | |
|---|---------------|------|
| 4 | I. Prævariata | 9’00 |
| 5 | II. Meditatio | 4’52 |
| 6 | III. Affectio | 3’24 |

Percussion Concerto “Incantations” (2008)

23’44

- | | | |
|---|---|------|
| 7 | I. Pesante | 8’09 |
| 8 | II. Espressivo | 8’52 |
| 9 | III. Animato (<i>Cadenza: Colin Currie</i>) | 6’43 |
- COLIN CURRIE, percussion

Helsinki Philharmonic Orchestra
JOHN STORGÅRDS, conductor

Einojuhani Rautavaara (b. 1928) has often said, modifying a well-known quote: “A young composer who is not a Modernist has no heart; an old composer who is a Modernist has no head.” He has practiced what he preaches: his extensive output traces a beautiful arc from the combative experimentalism of youth to the serene wisdom of old age.

Rautavaara's earliest works, dating from the late 1940s and early 1950s, are couched in Neo-Classicism, the then mainstream style in Finnish concert music. In the 1950s, his idiom began to acquire a sharper edge with his transition to a more Modernist style, including the adoption of twelve-tone technique. One of the first manifestations of this in his output was the orchestral work *Modificata* (1957). Moving on from dodecaphony and serialism, he sought a different approach in the 1960s and eventually ended up with a synthetic style that could be described as Neo-Romantic, the idiom of his late works. His percussion concerto *Incantations* (2008) and second cello concerto *Towards the Horizon* (2009) are fine examples of this period.

Works from different times and in different styles. In *Modificata* we hear a rationalist, in the two concertos we hear a mystic. But even though it is possible to point to clearly defined stylistic periods in Rautavaara's work, his personality inseparably binds together everything he has ever written. His personal voice is a stronger element than any stylistic features; the rationalist and the mystic are simply different aspects of the same persona.

Titles have always been important for Rautavaara. They refer not to a specific programme content but to the mood and spirit of the music, its aura. Some titles emerged before the music was written and in their mysterious way prompted the work in a particular direction, while in other cases the title appeared during or after the composition process.

Towards the Horizon is a title laden with potential meaning. It evokes thoughts of seeking new worlds, of yearning for the unknown; but it may also touch on thoughts of existence and eternity. What is the horizon? Where exactly is it? We see it as something clear and definite, yet if we try to approach it, it recedes and can never be reached. Is it the final frontier, the end, the ultimate line? Or is there something beyond it?

Rautavaara has noted that the first concerto he ever wrote was for cello and that this second cello concerto, bringing the total number of concertos he has written to 12, may well turn out to be his last. *Towards the Horizon* was completed in 2008–2009 and is dedicated to Truls Mørk. It was premiered

in Minneapolis in September 2009; Adam Tesarczyk played the solo part, as Mørk had fallen ill. *Towards the Horizon* is a single-movement work that unfolds according to its own peculiar narrative demands. It is bathed in the Neo-Romantic emotional glow typical of Rautavaara's late works, over which the cello's achingly beautiful autumnal melodic lines soar. In the brief introduction, the orchestra and cello alternate; then, the cello introduces the extensive, lyrically intense main subject. The cello plays an almost unbroken melodic line throughout the work, sometimes wrapped in ornamental figures, sometimes sharpened into a more peremptory tone. Towards the end, the orchestra part becomes more brusque and ominous, but at the conclusion the final word is given to the ascending cello line reaching for the sky – a musical image of the far-off horizon, perhaps.

Modificata was one of the earliest works in Rautavaara's twelve-tone period; it began to take shape in Ascona, Switzerland in 1957 while Rautavaara was studying dodecaphony with Wladimir Vogel. It features connections to an earlier period, as Rautavaara incorporated some musical ideas from an unfinished string trio which he had sketched in the USA a few years earlier. On the other hand, its present form has also brought it together with its immediate successor, *Prævariata* (1957), where the row governs not only pitches but also rhythms and which accordingly is regarded as the first proper serialist work written in Finland. These two works, very similar originally in their mood and style, merged in 2003 as Rautavaara decided to revise *Modificata* by replacing its original first movement with *Prævariata*.

In assembling the row material for *Modificata*, Rautavaara came across an issue which, in the programme note for the premiere, he described as “the dilemma of St Augustine and Calvin: deriving the form from the factor, the entirety from the core where the entirety already lies concealed”. Twelve-tone technique was just such a ‘factor’, which led Rautavaara to contemplate how the composer’s ‘human’ or ‘personal’ element figured in the equation and how its manifestations changed. Although *Modificata* has elements that may be traced back to the emotion-laden Expressionism of Alban Berg, Rautavaara’s own voice can clearly be heard through the lattice of dodecaphonic construction: the work transcends its theoretical origins and transforms from structures into music, Rautavaara’s music.

Modificata is a suite with three movements. The opening movement is now 'Prævariata', as noted above; it is the most extensive of the three. It grows from a tentative, fragile opening to an intense culmination and then recedes again. The middle movement, 'Meditatio', is a barren wasteland pierced by melodic lines, its subdued mood only interrupted by an interlude for woodwind and percussion. The strongest statements in the work appear in the concluding movement, 'Affectio', very obviously a finale in its energetic drive and in its character "associated with rather positive thoughts," according to the composer.

The title of the percussion concerto *Incantations*, completed in 2008, immediately prompts an association with shamanism. Rautavaara feels that there is much in common between shamanism and composition: a shaman is a mediator between human beings and the hereafter, and a composer too – at least in Rautavaara's case – is more a mediator than a creator. True to his mystic aspect, he has said that he has a strong feeling that his works already exist 'out there' and that his job is simply to convey them to listeners. On the other hand, the title may also refer to the relationship between the soloist (shaman) and the orchestra (community), which is important in every one of Rautavaara's concertos.

When Rautavaara began writing a percussion concerto in 2007, he had not yet thought of the title or considered its associated meanings; it was not until he was well into the composition process that the title *Incantations* suggested itself. By contrast, the notion that the concerto should be premiered by Colin Currie was one of the main factors that inspired the work. When Currie visited Helsinki in 2007, Rautavaara showed him some of the ideas emerging for the concerto, and the soloist and composer collaborated later on in the process too to work out details. Currie premiered the concerto in London in October 2009.

Rautavaara noted in connection with *Incantations* that melody is a key musical element for him; therefore the marimba and vibraphone play a prominent part in all three movements. Nevertheless, the soloist is also called on to play a wide variety of non-melodic percussion instruments. Rautavaara wished to avoid making the 'shamanist' element too obvious and therefore avoided monotonous ostinatos and relentless repetition.

The first movement opens with a weighty and distinctive subject in the orchestra, a melodic motif combined with a series of descending chords. The soloist and orchestra enjoy a shifting relationship,

at times alternating and at times superimposed. The middle movement is serene and lyrical, the soloist and orchestra engaging in a lucid dialogue. The final movement pulsates in shifting metres, which Rautavaara has remarked may reflect the erratic dancing of a shaman. The soloist is called on to improvise a cadenza, further heightening the notion of the soloist as an alter ego for a shaman. The work ends in a grand conclusion with the return of the impressive opening subject.

Kimmo Korhonen

(Translation: Jaakko Mäntyjärvi)



Truls Mørk

Truls Mørk's reputation as a cellist of fierce intensity and grace has been built on performances throughout the world. He is a celebrated artist who performs with the most distinguished orchestras, including the Berlin and Munich Philharmonics, Royal Concertgebouw, Philharmonia Orchestra, Orchestre de Paris, Staatskapelle Dresden, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, and Wiener Symphoniker. In North America he has worked with the orchestras of Boston, Los Angeles, New York Philharmonic, Chicago, and Cleveland, among others.

Truls Mørk is a committed performer of contemporary music who has championed the cello concertos of Henri Dutilleux, Pavel Haas, Hafliði Hallgrímsson, John McCabe, Krzysztof Penderecki, Matthias Pintscher, Einojuhani Rautavaara, and Lasse Thoresen. He has made numerous recordings, mostly for Virgin Classics. In 2002, he received a Grammy Award for his Britten Cello Suites, and 2011 an ECHO Klassik Award for his C.P.E. Bach Concerti. His most recent recording for Ondine was Hafliði Hallgrímsson's works for cello and orchestra.

His most recent awards include the Sibelius Prize 2011 and the Norwegian Critics' Prize 2011. Truls Mørk plays on the rare Domenico Montagnana 'Esquire' (1723).

Colin Currie has been the driving force behind new percussion repertoire for more than a decade. Acclaimed for his virtuosity and musical integrity, Currie is a solo and chamber artist at the peak of his powers renowned for championing new music at the highest level. Currie is soloist with many of the world's leading orchestras, including the Concertgebouw Orchestra, Philadelphia Orchestra, Los Angeles Philharmonic, Philharmonia Orchestra, and London Philharmonic.

From his earliest years Currie forged a pioneering path in creating new music for percussion, and his "athletic percussionism, compulsive showmanship, and deep musicality" (*The Guardian*) has inspired composers from around the globe. He was awarded the Royal Philharmonic Society Young Artist Award in 2000 for his inspirational role in contemporary music-making, and since then has commissioned and premiered works by composers including Simon Holt, Kurt Schwertsik, Einojuhani Rautavaara, Alexander Goehr, Elliott Carter, Steve Reich, James MacMillan, and Louis Andriessen. His CD recording of Jennifer Higdon's Percussion Concerto conducted by Marin Alsop on the London Philharmonic Orchestra label, won a 2010 Grammy Award.

Colin Currie is supported by Marimba One and Zildjian.

www.colincurrie.com

The oldest professional symphony orchestra in the Nordic countries was founded as the Helsinki Orchestral Society by the young Robert Kajanus, its first Chief Conductor, in 1882. Well known today for its tradition of performing Sibelius, the **Helsinki Philharmonic Orchestra** gave the first performances of many of Sibelius's major works, often with the composer himself conducting. The orchestra undertook its first foreign tour to the Universal Exposition in Paris in 1900 and since then has visited most European countries, in addition to visiting the USA, South America, Japan, and China. Since 2008, John Storgårds has been the orchestra's Chief Conductor, succeeding Leif Segerstam who received the title of Emeritus Chief Conductor. The list of previous chief conductors also includes Paavo Berglund and Okko Kamu. A new era started in August 2011, when the orchestra moved its permanent residency from the Finlandia Hall to the new Helsinki Music Centre. The Helsinki Philharmonic Orchestra and Ondine have maintained a long-standing exclusive partnership involving for example an edition of the complete Sibelius symphonies under the direction of Leif Segerstam, as well as numerous recordings of works by Einojuhani Rautavaara.

www.helsinkiphilharmonicorchestra.fi

John Storgårds is one of Finland's exceptional artists who have taken the classical music world by storm in recent decades. He has a dual career as a conductor and violin virtuoso and is widely recognised for his creative flair for programming and his commitment to contemporary music. Since 2008, Storgårds has been Chief Conductor of the Helsinki Philharmonic Orchestra. He additionally holds the titles of Artistic Director of the Chamber Orchestra of Lapland since 1996 and Principal Guest Conductor of BBC Philharmonic Orchestra since 2012.

Storgårds appears with such orchestras as BBC Symphony, City of Birmingham Symphony, Swedish Radio Symphony, Oslo Philharmonic, Danish National Symphony, Bamberger Symphoniker, Orchestre Philharmonique de Radio France, Netherlands Radio, and Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI Torino. Further afield, Storgårds has conducted the Sydney, Melbourne, and Australian Chamber Orchestras, and the Boston Symphony at Tanglewood Festival. Soloists with whom he regularly collaborates include Gil Shaham, Christian Tetzlaff, Frank Peter Zimmermann, Truls Mørk, Jean-Yves Thibaudet, Colin Currie, Håkan Hardenberger, Sabine Meyer, Kari Kriikku, Karita Mattila, and Matti Salminen.

After starting a career as a world-class violinist, John Storgårds returned to the Sibelius Academy from 1993–97 to study conducting with Jorma Panula and Eri Klas. His recordings for Ondine include works by John Corigliano, Hafliði Hallgrímsson, Uuno Klami, Pehr Henrik Nordgren, Andrzej Panufnik, Kaija Saariaho, Jean Sibelius, Jukka Tiensuu, and Pēteris Vasks (Cannes Classical Disc of the Year Award 2004 for the Violin Concerto ‘Distant Light’). In 2002, he received the Finnish State Prize for Music.

www.johnstorgards.com



Einojuhani Rautavaara (2010)



Einojuhani Rautavaara (s. 1928) on monesti lainannut tunnettua toteamusta siitä, että ”jos säveltäjä ei ole nuorena modernisti, hänellä ei ole sydäntä, ja jos hän on vanhana modernisti, hänellä ei ole järkeä.” Rautavaara on itse elänyt sanojensa mukaisesti. Hänen laajasta tuotannostaan piirtyy kaunis kaarros, jossa on sekä nuoruuden taisteluhenkeä ja kokeilunhalua että vanhuuden viisautta osoittavaa seestymistä ja pehmentymistä.

Rautavaaran varhaisimmissa 1940-luvun lopulla ja 1950-luvulla valmistuneissa teoksissa sai äänensä ajan suomalaiselle musiikille ominainen uusklassismi. 1950-luvulla hänen ilmaisunsa alkoi terävoitua ja vei hänet vähitellen kohti modernistisempaa tyyliä, joka toteutui siirtymisenä dodekafoniaan. Yksi sen ensimmäisistä ilmentymistä hänen tuotannossaan oli orkesteriteos *Modificata* (1957). Dodekafoniasta ja rivitekniikasta Rautavaara hakeutui 1960-luvulla edelleen kohti uudenlaisia musiikillisia ihanteita ja päätyi uusromanttiseen, erilaisia aineksia sulauttavaan synteesityyliin, joka hallitsee hänen uudempaa tuotantoaan. Tätä tyylivaihetta edustavat myös Rautavaaran viime vuosien teoksiin kuuluvat lyömäsoitinkonsertto *Incantations* (2008) ja toinen sellokonsertto *Towards the Horizon* (2009).

Teoksia eri aikakausilta, eri tyylimaailmoista. *Modificatassa* puhuu rationalisti, kahdessa konsertossa pikemminkin mystikko. Ja kuitenkin vaikka Rautavaaralla voi selvästi erotella erilaisia tyylikausia, hänen säveltäjäpersoonansa luo erottamattomia siteitä hänen eri aikoina säveltämiensä teosten välille. Rautavaaran oma ääni on vahvempi yhdistävä kuin tyylikaudet erottavia, rationalisti ja mystikko vain yhden ja saman persoonan erilaisia ilmenemismuotoja.

Teosten otsikot ovat aina olleet tärkeitä Rautavaaralle. Ne eivät hänellä viittaa mihinkään yksityiskohtaiseen ohjelmaan teosten taustalla vaan yleisemmin musiikin tunnelmaan ja henkeen, niiden auralle. Joskus otsikot ovat syntyneet ennen musiikkia ja omalla salaperäisellä tavalla antaneet lähtökohdan teokselle, joskus otsikko on löytynyt sävellysprosessin aikana tai vasta teoksen valmistumisen jälkeen.

Towards the Horizon (Kohti horisonttia) on latautunut, merkityksiä tiheä teosnimi. Se herättää ajatuksia uusien maailmojen etsinnästä, hakeutumisesta kohti tuntematonta. Mutta samalla se voi herättää myös ajatuksia olemassaolosta ja ikuisuudesta. Mikä ja missä on horisontti? Se näyttäytyy meille terävänä ja selväpiirteisenä, mutta jos sitä yrittää lähestyä, se jää aina tavoittamattomaksi.

Onko se kaiken ääri, kaiken loppu, viimeinen suora viiva, vai onko sen takana vielä jotain? Rautavaara on todennut, että aikanaan ensimmäinen hänen 12 konsertostaan oli kirjoitettu sellolle ja nyt sellokonsertto saattaa myös päättää hänen konserttojensa sarjan. *Towards the Horizon* on valmistunut vuosina 2008–09 ja omistettu Truls Mørkille. Kantaesitys oli Osmo Vänskän johdolla Minneapolisissa syyskuussa 2009, jolloin sellistinä oli Mørkin sairastuttua Adam Tesarczyk. *Towards the Horizon* on yksiosainen vapaahkosti omien lakiensa, omien kerronnan vaatimustensa mukaan rakentuva teos. Sitä hallitsee Rautavaaran myöhemmälle tuotannolle ominainen uusromanttinen tunnehehku, jota sellon kauniisti kaartuvat, syksyistä sävyä huokuvat melodialinjat kannattelevat.

Lyhyessä johdantovaiheessa sellon ja orkesterin repliikit vuorottelevat, minkä jälkeen sello esittelee pitkälinjaisen, lyhyisen intensiteetin lämmittämän pääaiheen. Sellon lähes sammumaton laulu on teoksessa keskeisellä sijalla; välillä sen ympärille kietoutuu ornamentaalisia kuvioita, välillä taas voimakkaammat äänenpainot ja terävämmät sävyt nousevat sen vastakohtaksi. Varsinkin teoksen loppupuolella orkesterin repliikit käyvät terävämmiksi ja uhkaavammiksi, mutta viimeisenä jää silti soimaan sellon korkeuksiin noussut melodialinja – Rautavaaran ajatuksissa kuin musiikillinen kuva kaukana siintävästä horisontista.

Modificata kuuluu Rautavaaran dodekafonisen kauden avausteoksiin ja alkoi muotoutua vuonna 1957 Sveitsin Asconassa, jossa Rautavaara oli opiskelemassa riviteknikkaa Vladimir Vogelini johdolla. Teoksella on kytköksiä sitä varhaisempaan kauteen, sillä Rautavaara on ottanut siihen mukaan ideoita pari vuotta aiemmin Yhdysvalloissa luonnostellusta mutta keskeneräiseksi jääneestä jousitriostista. Toisaalta teos kytkeytyy nykymuodossaan myös yhteen sitä välittömästi seuranneen *Prævariatan* (1957) kanssa, jossa rivi säätelee säveltasojen lisäksi rytmejä ja jota onkin pidetty suomalaisen sarjallisuuden ensimmäisenä edustajana. Vuonna 2003 kaksi jo alun perin hengeltään ja tyyliään läheistä teosta yhdistyivät, kun Rautavaara päätti uusia *Modificatan* korvaamalla sen alkuperäisen ensiosan *Prævariatalla*.

Modificatan riviteknisiä rakenteita sommitellessaan Rautavaara kohtasi kysymyksen, jota hän kantaesityksen teosesittelyssä kutsui ”Augustinuksen ja Calvinin ongelmaksi: muodon johtaminen alkutekijästä, ytimestä jossa kokonaisuus jo piilevänä lepää”. Dodekafoninen riviteknikka oli tällainen ”alkutekijä” ja johti Rautavaaran puolestaan pohtimaan, miten säveltäjän ”inhimillinen”

tai ”persoonallinen” elementti säilyy tai miten sen ilmenemistapa muuttuu. Vaikka teoksesta voi vetää yhteyksiä Alban Bergin tunnepitöisen ekspressionismin suuntaan, siinä on kuuluvilla myös Rautavaaran oma ääni, tällä kertaa rivitekniisen konstellaation läpi soivana; teos ikään kuin nousee oman ”teoreettisen” lähtökohtansa yläpuolelle, muuntuu struktuureista musiikiksi, Rautavaaran musiikiksi.

Modificata rakentuu kolmiosisaiseksi sarjaksi. Teoksen avaava *Prævariata* on osista laajin ja kasvaa aavistelevasta, hauraasta avauksesta kohti intensiivisempiä äänenpainoja ja hiljenee jälleen kohti päätöstahteja. Keskiosaa *Meditatio* hallitsevat autiota sävelavaruutta halkovat melodialinjat ja pidättyväinen tunnelma, josta puupuhaltimien ja lyömäsoitinten välitaite hetkeksi irtaantuu. Väkevimmat tunnot purkautuvat esiin päätösosassa *Affectio*, joka saa liike-energiassaan selkeän finaaliomaisen ja Rautavaaran sanoin ”melko valoisaan mielenliikkeeseen liittyvän” luonteen.

Rautavaaran vuonna 2008 valmistuneen lyömäsoitinkonserton otsikko *Incantations* (Loitsuja) vie ajatukset shamanismiin. Rautavaara kokee shamanismissa ja säveltäjyydessä yhdistäviä tekijöitä, sillä samaan tapaan kuin shamaani toimii välittäjänä ihmisten ja tuonpuoleisen maailman välillä, samaan tapaan Rautavaara kokee säveltäjänä olevansa enemmän välikappale kuin tekijä. Mystikonlaadulleen uskollisena hän todennut, että hänellä on vahva tunne siitä, että hänen teoksensa ovat jossain jo ”valmiina” ja hänen tehtävänsä on vain välittää ne kuulijoille. Toisaalta otsikossa voi kenties kokea vihjeen myös solistin (shamaanin) ja orkesterin (yhteisön) välisestä suhteesta, joka on Rautavaaralle aina konserttojen ydintä.

Kun Rautavaara vuonna 2007 alkoi säveltää lyömäsoitinkonserttoaan, teoksen lopullinen otsake ja sen takana olevat merkitykset eivät vielä olleet hänen ajatuksissaan; nimi *Incantation* tuli mukaan vasta sävellysprosessin aikana. Sen sijaan ajatus Colin Curriesta teoksen solistina oli alusta lähtien yhtenä teoksen herätteenä. Kun Currie vuonna 2007 vieraili Helsingissä, Rautavaara saattoi jo esitellä tälle ideoitaan konserttoa varten, ja myöhemminkin säveltäjä ja hänen solistinsa tekivät yhteistyötä teoksen parissa, joitakin yksityiskohtia esimerkiksi muokattiin Currien toiveiden mukaan. Currie kantaesitti konserton Lontoossa lokakuussa 2009.

Rautavaara on todennut *Incantationsin* yhteydessä, että melodia on hänelle musiikin keskeinen elementti. Sen vuoksi marimba ja vibrafoni ovat jokaisessa kolmessa osassa vahvasti esillä. Solisti käyttää silti teoksessa laajempaa valikoimaa lyömäsoittimia, myös ”epämelodisia” soittimia. Rautavaara on halunnut pitää huolen siitä, ettei teoksen ”shamanismi” ole liian ilmeistä, ja on

välttänyt yksioikoisia ostinatoja ja takovia säveltoistoja.

Ensiosa alkaa orkesterin painokkaalla ja selkeästi tunnistettavalla avausaiheella, laskevaan sointusarjaan yhdistyvällä melodisella motiivilla. Solistin ja orkesterin suhde vaihtelee, välillä musiikki hahmottuu niiden vuorottelevaksi replikoinniksi, välillä ne kietoutuvat tiiviimmin toisiinsa. Keskiosaa hallitsee seesteinen ja lyyrisen kuulas tunnelma, jota solistin ja orkesterin keskustelu sävyttää. Päätösosa sykkii eloisasti vaihtuvin tahtilajein; Rautavaara on todennut, että se voisi kuvastaa shamaanin nykivää tanssia. Osassa on myös improvisoitava soolokadenssi, jollaisessa ajatus solistista shamaanin alter egona korostuu aivan erityisesti. Teos saa komean ”grandioso”-päätyksen, kun ensiosan painokas avausaihe palaa.

Kimmo Korhonen

Truls Mørk on hankkinut mainetta sellistinä intensiivisillä ja herkillä tulkinnoillaan eri puolilla maailmaa. Hän on merkittävä taiteilija, joka esiintyy huomattavimpien orkesterien kanssa kuten Berliinin ja Münchenin filharmonikot, Royal Concertgebouw -orkesteri, Philharmonia-orkesteri, Orchestre de Paris, Staatskapelle Dresden, Baijerin radion sinfoniaorkesteri ja Wienin sinfoniaorkesteri. Pohjois-Amerikassa hän on esiintynyt mm. Bostonin, Los Angelesin, New Yorkin (filharmonikot), Chicagon ja Clevelandin orkesterien solistina.

Truls Mørk esittää usein nykymusiikkia ja on vienyt maailmalle mm. Henri Dutilleux'n, Pavel Haasin, Haflidi Hallgrímssonin, John McCaben, Krzysztof Pendereckin, Matthias Pintscherin, Einojuhani Rautavaaran ja Lasse Thoresenin sellokonsertot. Hän on tehnyt lukuisia levytyksiä pääasiassa Virgin Classics -levymerkillä. Vuonna 2002 hän sai Grammy-palkinnon Brittenin sellosarjojen levytyksestään ja vuonna 2011 Klassik-palkinnon C.P.E. Bachin konserttojen levytyksestään. Hänen edellinen levytyksensä Ondinelle sisälsi Haflidi Hallgrímssonin teokset sellolle ja orkesterille. Hänen tuoreimpia saavutuksiaan ovat Sibelius-palkinto ja Norjan kriitikkojen palkinto (molemmat 2011). Truls Mørkin soitin on harvinainen Domenico Montagnana 'Esquire' vuodelta 1723.

Colin Currie on myötävaikuttanut uuden lyömäsoitinohjelmiston syntyyn jo yli vuosikymmenen ajan. Hän on solistina ja kamarimusiikkona voimiensa huipulla ja keskittää energiansa nykymusiikkiin. Hän on esiintynyt solistina useiden johtavien orkesterien kanssa, joita ovat olleet Concertgebouw-orkesteri, Philadelphian orkesteri, Los Angelesin filharmonikot, Philharmonia-orkesteri ja Lontoon filharmonikot.

Currie on alusta lähtien pyrkinyt tukemaan uuden lyömäsoitinmusiikin luomista, ja hänen ”atleettinen soittotapansa, showmiehen otteensa ja syvälinen musikaalisuutensa” (*The Guardian*) ovat innoittaneet säveltäjiä eri puolilla maailmaa. Hänelle myönnettiin Royal Philharmonic Society'n nuoren taiteilijan palkinto vuonna 2000 luovan nykymusiikin tukemisesta, ja hän on sittemmin tilannut ja kantaesittänyt teoksia useilta säveltäjiltä – Simon Holt, Kurt Schwertsik, Einojuhani Rautavaara, Alexander Goehr, Elliott Carter, Steve Reich, James MacMillan ja Louis Andriessen. Vuonna 2010 hän sai Grammy-palkinnon Jennifer Higdonin lyömäsoitinkonsertton levytyksestään Marin Alsopin johtaman Lontoon filharmonisen orkesterin kanssa.

Colin Currien yhteistyökumppanit ovat Marimba One ja Zildjian.

www.colincurrie.com



Colin Currie

Helsingin kaupunginorkesteri (HKO) on Pohjoismaiden pitkäikäisin ammattimainen sinfoniaorkesteri. Sen alkuituna oli Robert Kajanuksen vuonna 1882 perustama Helsingin orkesteriyhdistys. Tuolloin 25-vuotias Kajanus oli orkesterin ylikapellimestarina viisi vuosikymmentä ja kehitti sen täysimittaiseksi sinfoniaorkesteriksi. Orkesteri tunnetaan vahvasta Sibelius-traditiosta; säveltäjä itse johti useiden teostensa kantaesitykset. Vuoden 1900 Pariisin maailmannäyttelyyn suuntautuneesta debyyttikiertueesta alkaen orkesteri on vierailut säännöllisesti ulkomailla esiintyen useimmissa Euroopan maissa sekä Yhdysvalloissa, Etelä-Amerikassa, Japanissa ja Kiinassa. Viulisti-kapellimestari John Storgårds aloitti HKO:n 12. ylikapellimestarina syksyllä 2008. Orkesteri soittaa vuosittain 70–80 konserttia runsaalle 100 000 kuulijalle, syksystä 2011 alkaen Helsingin uudessa Musiikkitalossa, ja levyttää yksinoikeudella Ondine-yhtiölle. Pitkäaikaisen yhteistyön tuloksia ovat mm. Sibeliuksen sinfonioiden kokonaislevytys Leif Segerstamin johdolla sekä Storgårdsin johtamat Klami- ja Tiensuu-levytykset.

www.helsinginkaupunginorkesteri.fi

John Storgårds on Suomen huomattavimpia ja viime vuosikymmeninä kansainvälisesti menestyneimpiä säveltäiteilijöitä. Hän esiintyy niin kapellimestarina kuin viuluvirtuosoina, ja hänet tunnetaan erityisesti luovasta ohjelmistosuunnittelustaan ja keskittymisestään nykymusiikkiin. Hän on ollut Helsingin kaupunginorkesterin ylikapellimestari vuodesta 2008 ja Lapin kamariorkesterin taiteellinen johtaja vuodesta 1996; hänet on nimitetty BBC Philharmonic Orchestran päävierailijaksi vuodesta 2012.

Storgårdsin johtamia orkestereita ovat olleet BBC:n sinfoniaorkesteri, Birminghamin sinfoniaorkesteri, Ruotsin radio sinfoniaorkesteri, Oslon filharmonikot, Tanskan kansallinen sinfoniaorkesteri, Bamberger Symphoniker, Ranskan radion filharmoninen orkesteri, Alankomaiden radio-orkesteri ja Italian yleisradioyhtiö RAI:n sinfoniaorkesteri Torinossa. Lisäksi hän on johtanut mm. Sydneyn, Melbournen ja Australian kamariorkestereita ja Bostonin sinfoniaorkesteria Tanglewoodin festivaalilla. Hänen vakituksia solistikumppaneitaan ovat Gil Shaham, Christian Tetzlaff, Frank Peter Zimmermann, Truls Mørk, Jean-Yves Thibaudet, Colin Currie, Håkan Hardenberger, Sabine Meyer, Kari Kriikku, Karita Mattila ja Matti Salminen.

John Storgårds aloitti muusikon uransa viulistina ja palasi sitten Sibelius-akatemiaan opiskelemaan orkesterinjohtoa Jorma Panulan ja Eri Klasin johdolla 1993–1997. Hänen Ondinelle levyttämäänsä ohjelmistoon kuuluvat mm. säveltäjänimet John Corigliano, Haflíði Hallgrímsson, Uuno Klami, Pehr Henrik Nordgren, Andrzej Panufnik, Kaija Saariaho, Jean Sibelius, Jukka Tiensuu ja Pēteris Vasks (jonka viulukonserton *Distant Light* levytys sai Cannes Classical Disc of the Year -palkinnon v. 2004). Vuonna 2002 hän sai säveltaiteen valtionpalkinnon.

www.johnstorgards.com

Publishers: Fennica Gehrman (Modificata), Boosey & Hawkes

Recordings: Helsinki, Finlandia Hall, 15.1.2011 (Incantations), Music Centre, 10.–12.8.2011

A 24-bit recording in DXD (Digital eXtreme Definition)

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Seppo Siirala

Recording Engineer: Enno Mäemets – Editroom Oy

© 2012 Ondine Oy, Helsinki

© 2012 Ondine Oy, Helsinki

Booklet Editor: Jean-Christophe Hausmann

Cover Painting: Pekka Hepoluhta

Photos: Einojuhani Rautavaara Private Collection (p. 2), Ken Reynolds (Truls Mørk),

Sakari Viika (Einojuhani Rautavaara pp. 12-13), Marco Borggreve (Colin Currie), Heikki Tuuli (John Storgårds)

Design and Layout: Armand Alcazar

This recording was produced with support from the Foundation for the Promotion of Finnish Music (LUSES)
and the Finnish Performing Music Promotion Centre (ESEK).



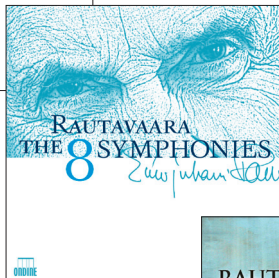
John Storgårds

Einojuhani Rautavaara on Ondine



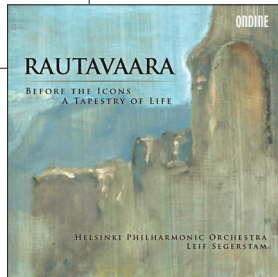
ODE 1156-2Q

"Rautavaara loves composing concertos with diverse instruments. (...) This is the only collection of his concertos and it is splendidly performed." – Audiophile Audition



ODE 1145-2Q

"All of the performances are very good to excellent (...) Go for it." – ClassicsToday.com



ODE 1149-2

"Here we have one of the greatest living composers working in the full inspiration of his mature style, performed and recorded with world-class passion and intensity. It really doesn't get any better." – ClassicsToday.com 10/10

For a complete discography visit www.ondine.net